

דשמה כשיבואו אח"כ לפני ב"ד יהיו כשרים להעיד. (ועיין בס' תרשיש שהם בסי' ס"ו בשם ר"ן ורשב"א דשכיח שגם אדם רשע יעשה תשובה.) וממילא אמרינן כיון דאם הב"ד היו יודעים דאיכא עדים במדה"י אף אם פסולים לא היו משקים דשמה כשיבואו יהיו כשרים. כן דנין גם בשמים דאין המים בודקין משום דב"ד בטעות השקו אותה מפני שלא ידעו דיש עדים במדה"י אשר יוכל להיות דכאשר יבואו אח"כ לפני ב"ד יהיו שוב כשרים להעיד והי' ההשקאה בטעות מחמת חסרון ידיעה. כמו אם הי' ההשקאה בטעות חסרון ידיעה משני עדים כשרים מתחילתם עד סופם.

וע"ש עוד בזה.

★★

בגמ': אר"י וכו' כגון שזינתה בעזרה וכו'. ר"פ אמר וכו' גזירה שמה יאמרו מוציאין מכלי שרת לחולץ.

הנה ברמב"ם (פ"ד דסוטה הלכה י"ד) כתב:

"וכן אם אמרה טמאה אני קודם שתקמוץ המנחה או שאמרה איני שותה או שלא רצה בעלה להשקותה או שבאו עדי טומאה או שמת הוא או שמת היא הרי המנחה כולה נשרפת. ואם אירע אחד מאלו אחר שקרב הקומץ אין השריים נאכלין" וכו'.

וכתב חכ"א בקובץ פלפול התלמידים (חלק י"א ע' עא):

מסתימת לשון הרמב"ם או שבאו עדי טומאה ולא הזכיר דהיינו עדי טומאה שנטמאה אח"כ בעזרה מפרחי כהונה וכו' והאקימתא בגמרא שם, משמע דמפרש כתירוץ הב' דעדי טומאה היינו טומאה דסתירה הראשונה והא דנשרפת היינו מדרבנן.

אלא שצ"ע קצת לפי"ז במ"ש הרמב"ם "נטמאת המנחה אחר שקידשה בכלי שרת הרי"ז תשרף וכן אם אמרה טמאה אני קודם שתקמוץ המנחה או שאמרה איני שותה או שלא רצה בעלה להשקותה או שבאו עדי טומאה וכו' הרי המנחה כולה נשרפת", ומדכתב הרמב"ם וכן אם אמרה וכו' משמע קצת דבכל אלו [גם בבאו לה עדי טומאה] הא דנשרפת המנחה הוי' מה"ת, וכמו בנטמאת המנחה ושאר האופנים שם דהוי' מה"ת, וצ"ב דהרי יקשה לפי"ז בבאו לה עדים שנטמאה אמאי מנחתה נשרפת, דתיגלי מילתא למפרע דכי קדיש מעיקרא

מאי פריך הש"ס. הא משכחת שהיו העדים פסולים מחמת עבירה, ע"כ הוה כאין לה עדים, והמנחה נתקדש, ואח"כ עשו תשובה והעידו. ובלא זה אין להקשות דלישני דמיירי שבשעה שזינתה היו העדים רחוקים ובשעה שקידש המנחה היו קרובים וכעת נתרחקו. דהרי קרובים נאמנים להעיד שנטמאה שלא תשתה והיו לפי"ז עדים. אמנם מפסולים שכתב הרמב"ם פ"א מסוטה שגם בסוטה אינם נאמנים, קשיא דלוקמא בהכי. אמנם אף אם נימא דלא כש"ך עדיין קשה דלישני דהוי תחילתם בכשרות. ואח"כ נפסלו וכעת אין לה עדים והמנחה נתקדש. ואח"כ עשו תשובה ונתכשרו והניח בצ"ע.

וכתב בספר שו"ת אבן שהם להגר"מ פרלמוטר ז"ל (סי' צא): והנה בעיקר הקושיא כבר קדמו הגאון בעהמ"ח ספר מלא הרועים בהגהת הש"ס דפוס ווילנא סוטה ו', וז"ל: נ"ב וי"ל שהיו העדים אז קרובים בנשותיהן ולא היו ראויים להעיד וא"כ שפיר קדוש ועכשיו נשותיהן וראוי להעיד וכו' עי"ש.

אמנם לענ"ד נראה ליישב. דהנה נראה מהש"ס דשם דבאיכא עדים במדה"י אין המים בודקין אותה אפי' אם העדים לא יבואו לפני ב"ד בשום פעם. ואף דקמי שמיא גליא דלא יבואו להעיד לפני הב"ד. מ"מ כיון דאם הוי ב"ד יודעים דאיכא עדים במדה"י שראו הטומאה לא היו משקין אותה לעולם מטעם דהוי חששו על כל יום ויום שמה יבואו להעיד. ממילא אף שאין הב"ד יודעים אם איכא עדים במדה"י, כיון דקמי שמיא גליא דאיכא שם עדים שוב אין המים בודקין אותה. ואין לומר הרי נמי קמי שמיא גליא דהעדים דאיכא במדה"י לא יבואו לב"ד להעיד. זה אינו כי בזה נידון בשמים כאילו הי' נידון לפני ב"ד אם ידעו דאיכא עדים במדה"י. וכיון דאם הב"ד הוו יודעים דאיכא עדים. אף שלא היו יודעין אם יבואו להעיד לא היו משקין אותה לעולם משום דעל כל יום ויום חששו שמה יבואו היום או מחר. כן נמי נידון בשמים שלא יבדקו אותם המים משום דידוע בשמים שהב"ד בטעות השקו אותה מפני שלא ידעו דאיכא עדים במדה"י. כן נלע"ד משמעות הש"ס שם אחר עיון היטב.

ועתה אחר שביררנו כן. נלענ"ד די"ל אפילו בידעין דיש עדים פסולין או קרובים במדה"י נמי אין המים בודקין אותה מטעם הנ"ל כי הב"ד לא היו משקים אותה, משום